

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 254/05
13.04.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Janka Lazarevića, predsednika veća, Dragomira Milojevića, Milene Inić-Drecun, Gorana Čavline i Bate Cvetkovića, članova veća i savetnika Gordane Burlić, zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog **AA**, zbog krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Kruševcu i branioca optuženog, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Kruševcu K.77/01 od 23.02.2004. godine, u sednici veća održanoj 13.04.2005. godine, u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku, u odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca i branioca optuženog, doneo je

P R E S U D U

UVAŽENJEM žalbe branioca optuženog AA, **PREINAČUJE SE** presuda Okružnog suda u Kruševcu K.77/01 od 23.02.2004. godine, samo u pogledu odluke o kazni, tako što Vrhovni sud ovog optuženog, zbog krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, za koje je navedenom presudom oglašen krivim, **OSUĐUJE** na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dve) godine i 6 (šest) meseci, dok se žalba Okružnog javnog tužioca u Kruševcu, **ODBIJA** kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Kruševcu K.77/01 od 23.02.2004. godine, optuženi AA je oglašen krivim, za krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS i osuđen na kaznu zatvora, u trajanju od tri godine. Optuženi je obavezan da na ime troškova krivičnog postupka plati sudu iznos od 65.220,00 dinara i paušal u iznosu od 5.000,00 dinara.

Protiv navedene presude, žalbu je blagovremeno izjavio Okružni javni tužilac u Kruševcu, zbog odluke o kazni, s predlogom da se pobijana presuda preinači i optuženom izrekne stroža kazna.

Žalbu je blagovremeno izjavio i branilac optuženog, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s predlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje ili da se preinači tako, što će optuženom izreći blažu kaznu.

Republički javni tužilac u podnesku Ktž.393/05 od 11.03.2005. godine, predložio je da se prvostepena presuda preinači u smislu žalbenih navoda Okružnog javnog tužioca, a da se žalba branioca optuženog odbije kao neosnovana.

Vrhovni sud je u sednici veća, održanoj u smislu člana 375. ZKP, u odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca i branioca optuženog, razmotrio spise predmeta, ispitao pobijanu presudu, cenio navode u žalbama i predlog Republičkog javnog tužioca, pa nalazi:

Žalba branioca optuženog je delimično osnovana, a žalba Okružnog javnog tužioca u Kruševcu, neosnovana.

Pobijana presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, niti povrede krivičnog zakona iz člana 380. stav 1. tačka 1. i 2. ZKP, na koje Vrhovni sud, kao drugostepeni sud, pazi po službenoj dužnosti, niti bitne povrede na koje se žalbom ukazuje. O svim odlučnim činjenicama, dati su dovoljni, jasni i pravilni razlozi koji ne sadrže protivrečnosti, a odbrana optuženog je detaljno cenjena, kako pojedinačno, tako i u odnosu na ostale izvedene dokaze.

Pobijajući navedenu presudu, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, branilac optuženog u suštini pobija pravilnost ocene izvedenih dokaza, ističući da je prvostepeni sud pogrešno prihvatajući ovu varijantu događaja, da je mesto kontakta proizvoljno utvrđeno, da je nastanku saobraćajne nezgode delimično doprinela i oštećena svojim ponašanjem, odnosno kretanjem suprotnom stranom kolovoza od propisane.

Po oceni Vrhovnog suda, žalbenim navodima branioca optuženog se ne dovodi u sumnju utvrđeno činjenično stanje i zaključak suda da je optuženi u vreme, na način i pod okolnostima kako je to opisano u izreci prvostepene presude, učinio krivično delo koje mu se stavlja na teret. Suprotno navodima žalbe branioca optuženog, prvostepeni sud je dao ocenu svakog pojedinačnog dokaza, zatim u njihovoj međusobnoj povezanosti, pa je uz ocenu odbrane optuženog dao jasne i pravilne razloge koje prihvata i ovaj sud.

Naime, izvedenim dokazima je utvrđeno da je do saobraćajne nezgode došlo 21.09.2001. godine, oko 22,30 časova, u BB, tako što je optuženi upravljajući putničkim motornim vozilom marke "___", reg. oznake ____, iz pravca VV prema GG, udario u pešaka, sada pok. PP, koja se zajedno sa pešakom DD, kretala u istom pravcu i koja je usled udara zadobila teške i po život opasne povrede u vidu preloma kostiju i baze lobanje, sa jako-stepenim nagnječenjem tkiva malog mozga, rascepom treće i četvrte moždane kore i nagnječenjem produžene moždine, u vidu preloma donje vilice i leve butne kosti od kojih je preminula na putu do bolnice. Optuženi je kritičnom prilikom bio u alkoholisanom stanju i to sa koncentracijom alkohola u krvi od 2,12 do 2,32 g/kg u stanju teškog pijanstva, pri čemu je brzina kretanja vozila bila neprilagođena uslovima puta i saobraćaja, s obzirom da doba dana kada se dogodila saobraćajna nesreća odgovara noćnim uslovima, ali da je ulična rasveta radila, u naseljenom mestu. Pored toga, vozilo kojim je optuženi upravljao bilo je tehnički neispravno - uređaj za upravljanje, uređaj za kočenje i za osvetljavanje, davanje svetlosnih znakova bili su neispravni, što je on znao.

Alkoholisano stanje optuženog je pravilno utvrđeno ekspertizom alkohola u krvi, a prvostepeni sud je alkoholisanost optuženog pravilno doveo u uzročnu vezu sa radnjom optuženog i prouzrokovanom posledicom, s obzirom na to da je veštak dr ĐĐ, naveo da su vozačke sposobnosti optuženog u potpunosti kompromitovane, pre svega u psihičkoj čulnoj sferi, zbog čega dolazi do poremećaja u zapažanju i psihomotorici, prostorna orijentacija optuženog smanjena je do tri puta u odnosu na trezno stanje, oštrina vida znatno smanjena (dva do tri puta), pa se mogućnost pogrešnog reagovanja povećava i do 30 puta. Pravilno je prvostepeni sud zaključio da je optuženi bio svestan potrebe za preduzimanjem radnje obilaženja pešaka i činjenice da ne postoje nikakve smetnje za preduzimanjem te radnje, pa i ubeđen da se vozilo nalazi na dovoljnom bočnom odstojanju od pešaka i da je pogrešna procena saobraćajne situacije od strane optuženog posledica njegovog psihofizičkog stanja izazvanog alkoholisanošću, jer mu je sposobnost pravilne procene uzajamnog odnosa sa ostalim učesnicima u saobraćaju bila smanjena.

Pravilno je prvostepeni sud zaključio da tehnička neispravnost vozila i brzina veća od dozvoljene nisu u direktnoj uzročno-posledičnoj vezi za saobraćajnom nezgodom, optuženi se ponašao suprotno odredbama člana 45. stav 1., člana 46. stav 1. i člana 164. stav 1. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima. Naime, optuženi je znao i bio svestan neispravnosti uređaja za kočenje vozila, pa iako ova okolnost u konkretnom slučaju nije od uticaja na nastanak nezgode, sama činjenica da je upravljao svojim vozilom i učestvovao u javnom saobraćaju predstavlja realnu potencijalnu opasnost. Takođe, pravilan je i zaključak prvostepenog suda da vožnja brzinom od oko 65km/čas, nije u uzročnoj vezi sa nastankom nezgode, ali da bi mogla imati uticaja na težinu posledice. U prilog ovakvog zaključivanja je i nalaz komisije veštaka da je do saobraćajne nezgode došlo usled samog načina upravljanja putničkim vozilom od strane optuženog koji je imao mogućnost da blagovremenom reakcijom izvrši bezbedno obilaženje pešaka.

Stoga je pravilno prvostepeni sud propuste optuženog da obrati pažnju na situaciju na kolovozu, odnosno da blagovremeno reaguje i bezbedno obiđe pešake, koji su se kretali u istom smeru, kao i optuženi, desnom stranom kolovoza i to oštećena sada pok. PP u zoni od jednog metra od desne ivice kolovoza, a svedok DD bankinom, kako bi izbegao saobraćajnu nezgodu, doveo u uzročnu vezu sa nepropisnom vožnjom optuženog koji je upravljao

tehnički neispravnim vozilom, brzinom od oko 65km/čas, u alkoholisanom stanju od 2,12 do 2.32 g/kg alkohola u krvi, što odgovara teškom pijanstvu, usled čega je svojim vozilom udario u oštećenu PP, nanoseći joj povrede od kojih je preminula istog dana, te je u odnosu na osnovno krivično delo optuženi postupao sa eventualnim umišljajem, a u odnosu na nastupelu težu posledicu da je nehatno postupao.

Neosnovano se žalbenim navodima ističe da je nastanku saobraćajne nezgode delimično doprinela i oštećena svojim kretanjem desnom stranom kolovoza, umesto da se kretala uz levu ivicu kolovoza, imajući u vidu da je optuženi uočio oštećenu na udaljenosti od oko 200 metara i da je pravilno i blagovremeno reagovao, odnosno obišao oštećenu zauzimajući svojim vozilom dovoljno bočno rastojanje od oštećene izmicanjem ulevo do saobraćajne nezgode ne bi došlo, s obzirom da je imao dovoljno prostora za to. Kretanje pešaka, odnosno oštećene suprotno propisima, u konkretnom slučaju može imati uticaja prilikom odmeravanja kazne, samo kao doprinos oštećene nastanku saobraćajne nezgode, a ne kao uzrok nastanka saobraćajne nezgode.

Pravno kvalifikujući utvrđeno činjenično stanje, pravilno je prvostepeni sud postupio kada je našao da se u radnjama optuženog AA, stiču zakonska obeležja krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS.

Pri izricanju kazne, prvostepeni sud je cenio sve okolnosti, koje su od značaja za odmeravanje kazne u smislu člana 41. KZ SRJ i to od olakšavajućih okolnosti da se radi o mlađoj osobi, njegov raniji život, da je neosuđivan, korektno držanje u toku celog postupka, da je pokazao stvarno žaljenje zbog izvršenog krivičnog dela i spremnost da pomogne u obeštećenju najbližih srodnika sada pok. PP, doprinos oštećene nastanku opasne situacije, a od otežavajućih okolnosti jačinu povrede zaštićenog dobra. Tim svim okolnostima dat je odgovarajući značaj koji one imaju kod odmeravanja kazne, pa je optuženom izrečena kazna zatvora u trajanju od tri godine.

Međutim, Vrhovni sud nalazi da je izrečena kazna veća, nego što je to nužno sa stanovišta svrhe kažnjavanja. Odmeravajući kaznu optuženom, prvostepeni sud nije dao dovoljno značaja priznatim olakšavajućim okolnostima, posebno doprinosu oštećene, ponašanju optuženog tokom postupka i njegovo iskreno žaljenje zbog izvršenog krivičnog dela, spremnost da pomogne porodici oštećene. Ovim okolnostima, Vrhovni sud je dao značaj osobito olakšavajućih okolnosti, pa je primenom člana 42. i 43. KZ SRJ, preinačio odluku o kazni i optuženom izrekao kaznu ispod zakonom propisane kazne i to u trajanju od dve godine i šest meseci, nalazeći da će se u konkretnom slučaju i manjom kaznom od one koju je izrekao prvostepeni sud ostvariti svrha kažnjavanja iz člana 33. KZ SRJ, u okviru opšte svrhe krivičnih sankcija iz člana 5. stav 2. KZ SRJ.

Iz izloženog, na osnovu člana 391. ZKP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci presude.

Zapisničar, Predsednik veća

sudija,

Gordana Burlić, s.r. Janko Lazarević, s.r.

Za tačnost otpavka

an